

Sotilaani (E.J. Raappana 20. - 25.9.1944 paraatissa)

Me olemme jälleen ne viimeiset suomalaiset joukot, jotka seisomme tällä historiallisella maankamaralla kansamme ja maamme ensimmäisinä etuvartioina. Te olette niitä miehiä, jotka vaaran jälleen uhattessa ensimmäisinä saavuitte tälle paikalle turvataksenne oman maamme.

Ja te olette myös viimeinen osa Suomen armeijaa, joka palaa omaan kotimaahansa tehtävänsä täytettyään. Te olette näinä raskaina vuosina jokainen täyttäneet tehtävänne viimeistä piirtoa myöten niin kuin vapaan kansan mies omansa puolustaessaan voi tehdä.

Tiedän, että teidän jokaisen tie on ollut raskas, mutta ei niin raskas, ettei se voisi vielä raskaammaksi tulla.

Minulla on ollut suuri ilo käydä teidän kanssanne, minä kiitän teitä teoistanne ja toivon, että saan kulkea kanssanne vastedeskin, jos isänmaa niin vaatii.

Olen vakuutettu siitä, että se uskollinen miehen mieli, suomalainen sydän, jota olette kaikissa vaiheissa ja kaikkialla osoittaneet, se sykkii teidän rinnassanne niin kauan, kuin pääanne pystyssä pidätte.

Se on sitä suomalaisen miehen uskollisuutta, joka on ajanut meidät taistelujen tielle, kun vaara on uhannut. Aikaisemmin jo sanoin, että uskollisuuden tie on raskas, mutta se on miehen tie. Se voi vaatia henkemmekin, mutta se on sittenkin vähän, kun vain kansamme elää.

Kun te nyt, lyömättömänä, kunniakkaana joukkona palaatte kotiin kohti tuntemattomia kohtaloita, olette te tulen tuttavana tulleet veljiksi, tuli on pessyt teidät puhtaiksi. Eläkää suomalaisina, tehkää työtä suomalaisina ja jos tarvitaan, kaatukaa suomalaisina.

Nyt lyödään arpa maamme kohtaloista. Se ei ole ensimmäinen eikä viimeinen kerta. Säilyttäkää suomalaisen miehen mieli, karkoittakaa raukat, pysykää uskollisina ja nöyrinä; siinä on kansamme turva.

Muistakaa, te olette jokainen kulkeneet läheltä kuolon rantaa, mutta ei niin läheltä kuin kansamme nyt kulkee. Meistä riippuu, horjahtaako kansa allikon väärälle puolen, vai seisooko se sillä puolen, jonka isät ovat luoneet ja jättäneet perinnöksi.

Minä uskallan toivoa, että säilytätte saman kunniakkaan nimen, jonka joukkomme täällä ovat saavuttaneet. Pitäkää huolta itsestänne, pitäkää itsenne kurissa. Jos siihen pystytte, olette niitä, joita kansa tarvitsee.

Suokoon Korkein meille voimaa voittamaan itsemme. Suokoon Korkein, että kansamme eläisi ja siunaantuisi siinä maassa, jonka olemme perinnöksi saaneet ja jonka tuleville sukupolville jätämme.

E. J. Raappana (Repolassa 20.-25.9.1944, vastaanottaessaan Rukajärven rintamalta palaavat joukkonsa. Julkaistu Korven Kaiku-lehdessä 22. ja 27.9.1944, viite 823, Pasi Tuunainen). Puhtaaksikirjoitus Kansallisarkiston alkuperäisestä asiakirjasta Tenho Tikkanen.